

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การปกครองของประเทศต่าง ๆ นอกจากจะมีรัฐบาลกลางที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย และการจัดการต่าง ๆ เพื่อการบริหารแล้ว ยังมีหน่วยการปกครองในระดับท้องถิ่น เพื่อนำนโยบาย มาปฏิบัติ โดยมีจุดมุ่งหมาย คือ ความต้องการให้เกิดความมั่นคงของประเทศ และให้ประชาชน มีความสุข ซึ่งแต่เดิมการปกครองส่วนใหญ่จะรวมศูนย์อำนาจการบริหารไว้ที่ส่วนกลาง เนื่องจาก ขณะนั้นพลเมืองของประเทศยังมีจำนวนไม่มากนัก พันธกิจและการบริหารที่รัฐมีหน้าที่มอบให้ พลเมืองจึงยังไม่ยุ่งยากซับซ้อน ต่อมาพลเมืองเพิ่มจำนวนมากขึ้น ภารกิจและพันธกิจของรัฐ ที่จะต้องบริหารจัดการมอบให้ประชาชนก็เพิ่มมากขึ้นด้วย ดังนั้นแนวคิดในการกระจายอำนาจ บริหารให้ประชาชนในท้องถิ่นจึงเกิดขึ้น เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระกิจหน้าที่ของรัฐบาลกลางให้ สามารถตอบสนองความต้องการของคนในท้องถิ่นได้อย่างรวดเร็ว ทั้งถึงตรงกับความต้องการ ที่แท้จริงของประชาชนได้

แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น จึงเป็นแนวทางที่เกิดขึ้นภายใต้หลักการของ การกระจายอำนาจการปกครอง ซึ่งรัฐได้มอบหมายให้ท้องถิ่นได้มีโอกาสได้ปกครอง และ บริหารงานของท้องถิ่นด้วยตนเอง เพื่อสนองความต้องการ และแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในท้องถิ่นเพราะเป็นผู้ทราบปัญหาความต้องการของ ตนเองมากกว่าผู้อื่น โดยให้มีการจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยการปกครองซึ่งมีความอิสระ(Autonomy) และมีสิทธิตามกฎหมาย (Local rights) ในการปฏิบัติหน้าที่ตามความเหมาะสม เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วยการเป็นสถาบันที่ให้การศึกษากการปกครอง ระบอบประชาธิปไตย เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักการปกครองตนเอง ให้สามารถสนองตอบ ความต้องการอย่างตรงเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลางด้วย

การปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยปรากฏรูปแบบที่ชัดเจนในสมัยของพระบาทสมเด็จพระ จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ได้ทรงนำแนวคิดและวิทยาการต่าง ๆ จากชาติตะวันตกมาแก้ไข ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อให้ประเทศไทยได้พัฒนา และปกป้องเอกราช ของราชอาณาจักรด้วย มีการแบ่งส่วนราชการส่วนกลางออกเป็นกระทรวงต่างๆ 12 กระทรวง สำหรับส่วนภูมิภาคได้จัดแบ่งการปกครองลดหลั่นกันลงไป คือ มณฑล เมือง อำเภอตำบล หมู่บ้าน

มีการจัดราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น คือ ตั้งสุขาภิบาลกรุงเทพ และสุขาภิบาลท่าลอมเมืองสมุทรสาคร รวมทั้งมีการตราพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล ร.ศ.127 ขึ้นใช้ตามหัวเมืองทั่วประเทศ ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงให้มีการจัดตั้ง “คูสิทธิธานี” เพื่อสอนการปกครองตนเองแก่เสนาบดีและข้าราชการต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นยุคเริ่มต้นของการปกครองแบบเทศบาลด้วย โดยในปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีองค์กรปกครองท้องถิ่นในระดับต่าง ๆ ได้แก่ องค์กรการบริหารส่วนจังหวัด องค์กรการบริหารส่วนตำบล เทศบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

สำหรับองค์กรการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ได้เกิดขึ้นเพราะมีแนวคิดที่จะปรับปรุงบทบาทของสภาจังหวัดให้มีประสิทธิภาพ และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้น จึงได้ตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ.2498 กำหนดให้ อบจ. มีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกออกจากจังหวัดซึ่งเป็นราชการส่วนภูมิภาค ได้ใช้โครงสร้าง และองค์ประกอบของ อบจ. มาจนถึง พ.ศ.2540 จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติองค์กรบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 มาบังคับใช้แทน โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดจากแรงผลักดันของสหพันธ์ อบจ. ทั่วประเทศ และผลจากพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ที่มีการยกฐานะของสภาตำบลเป็นองค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) ทำให้มีปัญหาในเรื่องของพื้นที่ดำเนินงานของ อบจ. ทับซ้อนกับ อบต. รวมทั้งการจัดเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียมและ รายได้ของ อบจ. เป็นต้น (โกวิทย์ พวงงาม. 2543 : 98-99) และหลังจากที่พระราชบัญญัติองค์กรบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 ใช้บังคับแล้ว ได้มีการปรับเปลี่ยนในระบบการดำเนินงานขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดในหลายส่วน และมีการตรากฎหมายขึ้นมาหลายฉบับ เพื่อให้องค์กรปกครองท้องถิ่นสามารถดำเนินงานได้ตามหลักการกระจายอำนาจ โดยเฉพาะพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น พ.ศ.2542 ซึ่งกำหนดแนวทางการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น ดังนี้

1. ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจ การให้บริการสาธารณะที่รัฐดำเนินการให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นภายในกำหนดเวลา ต่อไปนี้

1.1 ภารกิจซ้ำซ้อนระหว่างรัฐและท้องถิ่นให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายใน 4 ปี

1.2 ภารกิจที่รัฐจัดบริการในเขตของท้องถิ่นและกระทบถึงท้องถิ่นอื่นให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายใน 4 ปี

1.3 ภารกิจที่ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล ให้ดำเนินงานให้เสร็จสิ้นภายใน 4 ปี

2. กำหนดขอบเขตความรับผิดชอบ ในการให้บริการสาธารณะของรัฐ และท้องถิ่นและระหว่างท้องถิ่นด้วยกันเองให้ชัดเจน

3. กำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์ให้รัฐทำหน้าที่ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือการดำเนินงานของท้องถิ่น

4. กำหนดการจัดสรรภาษีและอากร เงินอุดหนุน และรายได้อื่นให้แก่ท้องถิ่น โดยในช่วงระยะเวลาไม่เกิน พ.ศ.2544 ให้ท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นเป็นสัดส่วนต่อรายรับของรัฐบาลไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 และในช่วงระยะเวลาไม่เกิน พ.ศ.2549 ให้ท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นเป็นสัดส่วนต่อรายรับของรัฐบาลไม่น้อยกว่าร้อยละ 35

5. การจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปี ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารสาธารณะในเขตท้องถิ่น ให้รัฐจัดสรรเงินอุดหนุนเป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่นให้คณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่น ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้แต่งตั้งอนุกรรมการฯ จัดทำแผน โดยวางกรอบเงื่อนไข การจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อกำหนดแนวทางการถ่ายโอนอำนาจดังนี้ (โกวิท พวงงาม. 2543 : 111-112)

5.1 การถ่ายโอนตามศักยภาพของท้องถิ่นโดยการแบ่งความรับผิดชอบ

5.2 ประชาชนต้องได้รับบริการที่ไม่ด้อยกว่าเดิม

5.3 การถ่ายโอนต้องคุ้มค่ากับการลงทุนและทรัพยากร

รูปแบบภายหลังการถ่ายโอนอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น จะประกอบด้วย 3 รูปแบบ ดังนี้

1. ท้องถิ่นดำเนินการได้เอง 3 แบบ คือ

1.1 แต่ละองค์กรปกครองท้องถิ่นต่างคนต่างทำ

1.2 องค์กรปกครองท้องถิ่นด้วยกันร่วมกันทำ

1.3 กิจกรรมใดที่องค์กรปกครองท้องถิ่นไม่ทำเอง อาจพิจารณาซื้อบริการหรือให้

เอกชนเข้ามาดำเนินการจัดทำ

2. ทั้งองค์กรปกครองท้องถิ่นและองค์กรของรัฐ ในรูปของราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาค มีส่วนร่วมรับผิดชอบและช่วยกันทำหรือกระทำร่วมกัน

3. เป็นภารกิจที่ซับซ้อนทางกฎหมาย ซึ่งรัฐบาลจะต้องเป็นผู้ดำเนินการต่อไป หรือหากท้องถิ่นมีขีดความสามารถที่จะกระทำ ก็สามารถทำได้ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าได้มีการกำหนดแนวทางดังกล่าวไว้ แต่ในส่วนของการทำงานร่วมกันกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่น โดยเฉพาะการทำงานร่วมกับองค์กรบริหารส่วนตำบลมีปัญหาเกิดขึ้น

จากการขาดการประสานงานระหว่างองค์กรบริหารส่วนจังหวัดกับองค์กรบริหารส่วนตำบล โดยการขาดการประสานงานย่อมมีผลต่อการช่วยกันทำหรือทำร่วมกันและเมื่อพิจารณาอำนาจ

หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด จะเห็นว่ามีคล้ายคลึงกับอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีภารกิจหลายอย่างที่มีความซ้ำซ้อนกัน ซึ่งก่อปัญหาในการพัฒนาท้องถิ่น เช่น ความสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา อัตรากำลัง ตลอดจนปัญหาด้านความร่วมมือ ความผูกพันที่จะร่วมกันพัฒนาท้องถิ่นในลักษณะของการเป็นเจ้าของ และปัญหาการผลกระทบในการพัฒนาไปให้อีกฝ่าย ทำให้การพัฒนาเป็นไปด้วยความล่าช้าขาดความร่วมมือ ซึ่งส่งผลให้การพัฒนาท้องถิ่นไม่บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยเพื่อแก้ไขปัญหาคำกล่าวขององค์กรปกครองท้องถิ่นทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบลจำเป็นต้องสร้างความร่วมมือ เพื่อกำหนดภารกิจด้านการพัฒนา ดังนั้นการช่วยกันทำหรือกระทำร่วมกัน จึงเป็นรูปแบบการปฏิบัติงานที่จะต้องริบสร้างและดำเนินการให้เกิดขึ้น ท้นต่อภาวะการณ์เปลี่ยนแปลงของระบบ เกิดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นระหว่างองค์กรปกครองท้องถิ่น ซึ่งก่อผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นในระดับต่าง ๆ เพื่อให้ได้องค์ความรู้พื้นฐานในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการพัฒนาท้องถิ่น : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการพัฒนาท้องถิ่น : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการพัฒนาท้องถิ่น : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดพระนครศรีอยุธยาจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ขอบเขตของการวิจัย

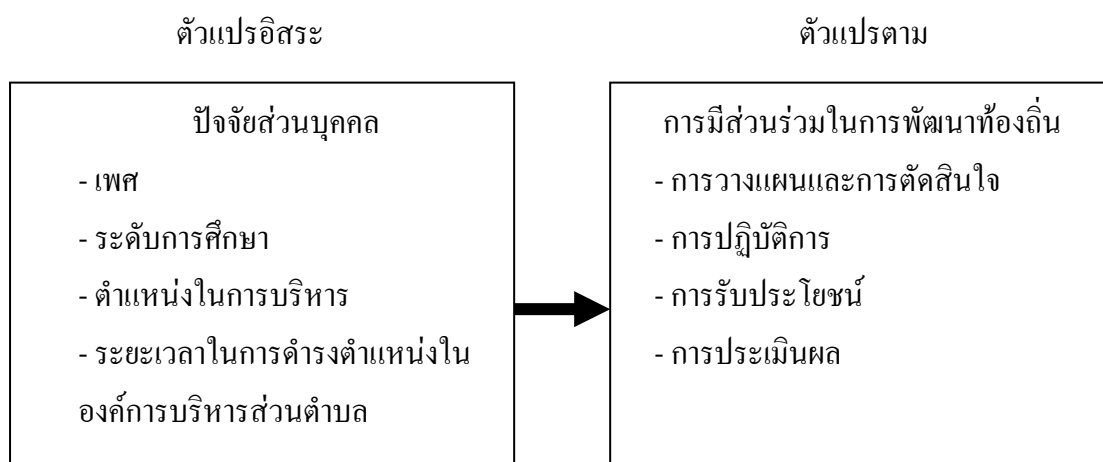
1. ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยในแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล จะมีผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วย นายกององค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล 2 คนและ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน รวม 3 คน ซึ่งจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งสิ้น จำนวน 121 แห่ง ดังนั้นประชากรและกลุ่มตัวอย่างจึงประกอบด้วย นายกององค์การบริหารส่วนตำบล 121 คน รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล 242 คน และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล 121 คน รวมทั้งสิ้น 484 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการพัฒนาท้องถิ่นของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ในการพัฒนาท้องถิ่นกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. ขอบเขตด้านพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
4. ขอบเขตด้านระยะเวลาดำเนินการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ.2555 จนถึงเดือนมกราคม พ.ศ.2556

กรอบแนวคิดของการวิจัย

จากแนวคิดทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่งในการบริหารและระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล
2. ตัวแปรตาม คือ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น ประกอบด้วย การวางแผนและการตัดสินใจ การปฏิบัติการ การรับประโยชน์ และการประเมินผล แสดงเป็นกรอบแนวคิดได้ตามภาพประกอบ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีเพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่งในการบริหาร และระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีระดับการมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการพัฒนาท้องถิ่นแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การมีส่วนร่วมพัฒนาท้องถิ่น หมายถึง การมีส่วนร่วมของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ในการพัฒนาท้องถิ่นกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในการปฏิบัติงานพัฒนาท้องถิ่น ร่วมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในขั้นตอนต่อไป นี้ คือขั้นตอนการวางแผนและตัดสินใจ ขั้นตอนการปฏิบัติการ ขั้นตอนการรับผลประโยชน์ และขั้นตอนการประเมินผล

ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง บุคลากรตามโครงสร้างของฝ่ายบริหาร ประกอบด้วย นายกององค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล 2 คน และ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

องค์การบริหารส่วนจังหวัด หมายถึง องค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตำแหน่งในการบริหาร หมายถึง ตำแหน่งในการทำหน้าที่ในองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ นายกององค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง หมายถึง ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งนายกององค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลในฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล

การวางแผนและการตัดสินใจ หมายถึง การมีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการการวางแผน การดำเนินการตัดสินใจและตัดสินใจปฏิบัติการ ของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย การวางแผนพัฒนา การกำหนดนโยบาย การระดมทรัพยากร การกำหนดทิศทางการพัฒนา และการกำหนดกรอบในการตรวจสอบการดำเนินงาน

การปฏิบัติการ หมายถึง การมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมดำเนินโครงการหรือกิจกรรมการสนับสนุนด้านทรัพยากร การบริการ และการประสานขอความร่วมมือของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย การให้ความเห็นในการวางแผนนโยบายในการจัดการพัฒนาช่วยเหลือในการระดมทรัพยากรสนับสนุนการดำเนินงาน การเสนอความคิดเห็นในการบริหาร และการสำรวจข้อมูลเพื่อการวางแผนเตรียมความพร้อมในการบริหาร

การรับประโยชน์ หมายถึง การร่วมรับผลประโยชน์จากการปฏิบัติงานทั้งทาง ด้านวัตถุ สังคมและประโยชน์ส่วนบุคคลของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย การจัดการ

พัฒนาท้องถิ่นที่ทำให้การบริหารงานเป็นไปอย่างบริสุทธิ์ ยุติธรรม คนในท้องถิ่นมีอาชีพทำให้เศรษฐกิจในท้องถิ่นดีขึ้น และทำให้คนในท้องถิ่นเกิดความภูมิใจในท้องถิ่น

การประเมินผล หมายถึง การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบติดตามผลการดำเนินงานของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย การกำหนดกรอบในการติดตามประเมินผลการกำหนดดัชนี ในการติดตามประเมินผล การจัดทำแบบติดตามประเมินผล การติดตามประเมินผล กระบวนการนโยบาย การติดตามผลการดำเนินงาน และการวิเคราะห์ผลการติดตามประเมินผล

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี และสามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 2 วาระไม่ได้ จะดำรงตำแหน่งได้อีกครั้งเมื่อพ้นระยะเวลา 4 ปี นับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง แม้ดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลา 4 ปีก็ให้นับเป็น 1 วาระ

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลตามที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมอบหมายได้ไม่เกินสองคน

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง พนักงานประจำที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ทำงานประจำโดยปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหัวหน้างานบริหาร ภายในองค์กรมีการแบ่งออกเป็นหน่วยงานต่าง ๆ ได้เท่าที่จำเป็นตามภาระหน้าที่ของ องค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่ง เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ที่รับผิดชอบอยู่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับการมีส่วนร่วมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดในการพัฒนาท้องถิ่นของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ในการพัฒนาท้องถิ่นกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด พระนครศรีอยุธยา
2. ทำให้ทราบถึงระดับการมีส่วนร่วมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในการพัฒนาท้องถิ่นของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่งในการบริหาร และระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง
3. สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปเป็นข้อมูลเพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่น อันเป็นประโยชน์โดยตรงแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนจังหวัด พระนครศรีอยุธยา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น